

Ця історія сталася у Гватемалі.

Александра з полегшенням зітхнула. Вона щойно закінчила співати соло перед своєю вчителькою з музики. Це вартувало всіх тих тижнів практики! Вона легко впоралася навіть з важкою частиною.

“Який прекрасний голос!” Пані Перес, шкільна вчителька з музики, встала і заплескала в долоні. “Ти можеш переходити до наступного етапу конкурсу талантів”.

Александра була у захопленні! У цьому конкурсі учні з різних шкіл мають співати, танцювати або грати на музичних інструментах, щоб змагатися й отримати призи. Пані Перес була суддею, яка вибирала, хто міг продовжувати брати участь у конкурсі. І ось Александра пройшла до наступного етапу!

“Тобі треба пройти ще два етапи прослуховування, — сказала пані Перес. — Якщо ти пройдеш, то зможеш взяти участь у фіналі конкурсу. Це буде в якусь із неділь цього місяця!”

Радість Александри зникла настільки ж швидко, наскільки й з'явилася. Вона відчула у своєму шлунку щось важке.

Вона знала, що неділя була днем, коли треба йти в церкву і дізнаватися про Ісуса Христа. Це був день для прийняття причастя. Це був день, щоб відпочивати і бути з сім'єю.

“У неділю? — спитала вона. — Я не знаю, чи в мене вийде”.

“Якщо ти не можеш бути в останній день, тоді ти не можеш змагатися. Я знаю, ти б впоралася, якби взяла участь, але це твій вибір. Подумай про це протягом вихідних і дай мені знати у понеділок”.

Наступного дня Александра продовжувала думати про те, що робити. Вона завжди ходила в церкву разом зі своєю сім'єю у неділю. Але чи їй дійсно треба бути там щотижня? Можливо, не станеться нічого страшного, якщо вона пропустить церкву лише один раз?

Перед тим як піти спати, вона поговорила з татом про те, що їй слід робити. “Чи слід мені співати на конкурсі чи йти до церкви?” — спитала вона.

“Суботній день — це день, який ми віддаємо Богу”. Тато підтягнув ковдру до її підборіддя і сів біля неї на ліжко. “У нас є шість днів для нас самих. Бог просить у нас лише один день. Але я не можу вибрати за тебе”.

Наступного дня у церкві Александра і її друзі з Початкового товариства співали пісню “Молитва дитини” перед всім приходом. Вони практикувалися співати цю пісню дуже довго!

Александра співала від усього серця. Завдяки музиці вона забула про важке рішення, яке вона мала прийняти завтра. Коли вони завершили співати, вона гордо повернулася назад у зал до своєї сім'ї.

Мама обійняла її. “Ти співала дуже гарно!”

“Ми так пишаємося тобою, — сказав тато. — Те, що ти поділилася своїм талантом, показало твоє свідчення і віру в Бога”.

Александра відчувала щастя, коли використовувала свої таланти, щоб співати пісні Початкового товариства. Вона знала, що це також робило щасливими її родину.

Потім Александрі дещо спало на думку. Якби сьогодні був пісенний конкурс, то вона б пропустила можливість заспівати про Небесного Батька. Що вона пропустить, якщо не прийде до церкви у день пісенного конкурсу? Вона не зможе заспівати своє свідчення у Початковому товаристві разом зі своїми друзями. І вона пропустить причастя.

У понеділок Александра вже знала, що має робити. Вона зайшла в музичний клас, щоб поговорити зі своєю вчителькою.

“Дякую, за можливість, — сказала вона. — Але я не хочу брати участь у конкурсі талантів, якщо це буде в неділю”.

Пані Перес поклати ноти, які тримала перед собою, і насупилася. “Ти впевнена, що хочеш відмовитися від конкурсу?”

“Так, я впевнена”. Александра пишалася своїм рішенням. Було важко прийняти це рішення, але вона знала, що воно було правильним. “Я пропущу щось навіть більш важливе, якщо піду”. ●

Спів у неділю

Можливо, не станеться нічого страшного, якщо Александра пропустить церкву лише один раз?